

РЕШЕНИЕ

№ 714

гр. Бургас, 04.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVII СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ТОДОР Д. МИТЕВ**

при участието на секретаря **ДИЛЯНА ИВ. БОДУРОВА**
като разглежда докладваното от **ТОДОР Д. МИТЕВ** Административно
наказателно дело № 20222120202370 по описа за 2022 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) и е образувано по жалба на **ИВ. М. К.** с ЕГН: *****, чрез пълномощник – адв. **С.И. - БАК**, против заповед за задържане на лице № */04.07.2022г.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваната заповед за задържане.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от пълномощник – адв. **С.И. – БАК**, който поддържа и доразвива, изложените в жалбата доводи.

Ответникът по жалбата – **Б. И. Д.** - полицейски инспектор в РУ-Камено, редовно уведомен, се явява лично, като моли за потвърждаване на заповедта.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема, че жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Същата е изготвена в предвидената форма и е придружена от необходимите приложения. Разгледана по същество е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Видно от приложените официални справки и длъжностна характеристика - оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл. 53 от ЗМВР в границите на предоставената му съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР компетентност.

Спазена е предвидената от закона форма, така както предвижда нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата й. Заповедта съдържа задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по

чл. 63, ал. 3 и 4 и чл. 64 от ЗМВР и му е предоставено копие от заповедта.

Заповедта е издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като е посочено, че лицето се задържа защото има данни за извършено от него престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК.

Нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР овластява полицейските органи да задържат лица в случаи, определени от закон, а именно за които има данни, че са извършили престъпление, като процедурата е регламентирана в следващите правни норми от закона. По правна си същност задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 73 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН – административно разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера на адресата, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Предпоставка за прилагането е наличието на достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. Целта на закона е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността задържаното лице да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. Поради това, възможността на органите на МВР да приложат принудителната административна мярка "задържане за срок до 24 часа" е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова.

По мнение на съда всички данни за евентуално извършено от задържания престъпление, вече са били налице. С определението си за насрочване съдът е изискал от административния орган, в съответствие с разпределената доказателствена тежест, да представи всички доказателства, които са послужили за издаване на заповедта. В изпълнение на това указание в съда са депозиран писмени доказателства. Сред тях е сведение от И.К. от 10.06.2022 г., в което той е заявил, че е намерил мобилен телефон в лентата за движение на автомобила си, който е взел и по-късно изхвърлил.

В този смисъл, още на 10.06.2022 г. е станало ясно кое е лицето, което е взело мобилния телефон, във връзка с който е образувана преписката. Нещо повече, още от сведението става ясно, че е налице разминаване в твърденията на лицето, подало сигнала и жалбоподателят в настоящото производство за това къде се е намирал телефонът. Поради това и изложеното от ответника по реда на чл. 176 от ГПК, че това било противоречие, което следвало да се отстрани, всъщност не представлява нов факт. Отделен е въпросът, че противоречията, които посочи ответникът не са обективирани в някаква писмена форма дори и след задържането на жалбоподателя. По отношение на другото посочено противоречие- че се твърдяло, че е намерена друга вещ, отново са налице данни в сведението от К., че се касае именно за мобилен телефон. В този смисъл, по делото не се установяват никакви нови обстоятелства, които да са налагали задържането на К. близо месец след като същият е депозирал сведения, в които подробно излага твърдения, от които би могло да се изведе извод за извършено от него престъпление. Липсват каквито и да е данни за опасност К. да се укрие, поради което не са налице законовите цели на задържането.

Като всяка ПАМ - задържането за срок от 24 часа по чл. 72 от ЗМВР налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" в случая не е оправдано, с оглед наличните данни, които са били налице и в предходен момент. Предвид това неправилен е бил изводът на полицейските служители, че лицето следва да се задържи, за да може да се проведат действия, за потвърждаване или оборване на съпричастността му към деянието.

С оглед горното настоящият състав намира, че в конкретния случай издадената заповед за задържане е незаконосъобразна, поради което и същата следва да бъде отменена.

Съгласно 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени оспорвания акт, държавните такси, разноските по делото и възнаграждението за един адвокат, ако жалбоподателят е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал акта. По делото е била заплатена държавна такса в размер на 10 лв., а също така е налице договор за правна защита, в който е посочено, че е уговорено и заплатено възнаграждение в размер на 400 лв. С оглед на това, доколкото полицейският орган, издал отменената заповед, е част от структурата на ОДМВР-Бургас, което е самостоятелно юридическо лице, именно последният субект следва да заплати на жалбоподателя сторените по делото разноски в общ размер на 410 лв.

По отношение на исканото в съдебно заседание незабавно освобождаване на жалбоподателя след евентуална отмяна на заповедта, следва да се отбележи, че решението на съда подлежи на обжалване и не подлежи на предварително изпълнение, респ. няма как да бъде разпоредено такова освобождаване.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице № */04.07.2022г., издадена от Б. И. Д. - полицейски служител на РУ-Камено, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е постановено задържането за срок от 24 часа на ИВ. М. К. с ЕГН: *****.

ОСЪЖДА ОДМВР-Бургас да заплати на ИВ. М. К. с ЕГН: *****, сумата от 410 (четиристотин и десет) лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Бургас в 14 - дневен срок от обявяването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____